

Kääk

1. 1982

TURUN YLIOPISTON SAVO-KARJALAISEN OSAKUNNAN
ÄÄNENKANNATTAJA

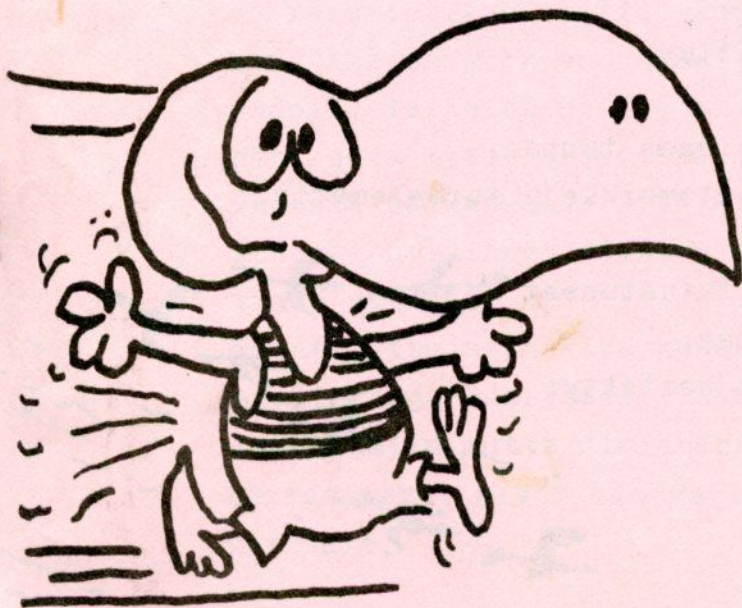
MISSIKISAT

SAVO-KARJALAISESSA
OSAKUNNASSA ..... s. 9

ONKO SYNTI OLLA
SAVOLAINEN ? ..... s. 10

KARTTUILUT
HELSINGISSÄ ..... s. 7

KORTTIPELIÄ JA
KOSKETUSTANSSIA .... s. 3.

ELÄMÄN VAAKAKUPISSA

Mitä on tänä päivänä
historian-
ei, mitä minä sanon-
ihmiskunnan-
ei, mitä minä sanon-
elämän vaakakupissa?

Emme ole vielä selvittäneet,
kuinka elämä on alkanut maapallolla,
mutta se on jo selvitetty,
kuinka elämä voidaan tuhota tältä kiertotähdeltä.

Emme ole vielä ratkaisseet
järjenkipinän syttymisen
ja vastustamattoman kasvun ongelmaa,
mutta se on jo ratkaistu,
kuinka tämä ongelma voidaan tukahduttaa.

Emme ole vielä oppineet
syöttämään kaikkia suita,
mutta se on jo oivallettu,
kuinka luonto voidaan myrkyttää elinkelvottomaksi.

Emme ole vielä keksineet,
kuinka syöpä voidaan voittaa,
mutta se on jo keksitty,
kuinka eurooppalaiset voidaan tappa-
rakennustaiteellisia muistomerkkejä turmelematta.

Emme ole vielä kunnolla tutustuneet
tähän taivaan kappaleeseen,
mutta vaakakuppiin on jo heitetty:
Ollaanko sen vai ei ?

OSAKUNTATANSSIT

Kaupungin ravintoloissa ei kukaan enää osaa pitää oikeata kunnan lystiä. Tanssimisen kanssakin on menty hakoteille: ensin ostat kalliin piletin ruokalaan, tilaat joutavalla summalla juotavaa ja sitten äkkiä seisot yksin portsarin vieressä rappusilla suu auki. Taksilla vaan yo-kylään ja aamulla puku pesulaan, siinä on olematon huvi hinnoissaan.

Mutta jos puhutaan tosi intohimoisesta tunnelmasta ja tärkeistä instituutioista niin osakunnantansseja ei voita mikään. Jo semmoisiin tansseihin lähdössä on oma hohtonsa.

Kaupungilla asuvat hiissaavat jo päivällä kotiviininsä ja muut tykötarpeensa luotettavan ystävän hoteisiin yo-kylään. Sitten vaan muina miehinä urheiluharrastusten pariin. Kyykänheitto, jalka- ja lentopallo ovat erityisesti osakuntalaisten suosiossa. Lenkipuku laitetaan päälle, laukkuun laitetaan Ruotsin laivalta jouluansioilla hankittu Jacques After Shave pullo ja juhlavaatteet. Ja sitten vaan ulos urheilemaan eli nopsaan pusikoiden läpi osakunnan saunavuoroon.

Saunassa tavataan sitten ne henkilöt, jotka ovat olleet osakunnan kantavia voimia, nyt jo yhdeksättä vuotta. Seurustelu saunassa tapahtuu akateemisen asiallisessa hengessä. Huokaillaan ja rapsutellaan. Kyllä saunominen virkistää. Jo kolmannen saunakaljan jälkeen alkaa juttu luistaa. Ollaan pojat onnellisia, että meillä on tämä oma saunavuoro, huokaa hän, jota tytöt olivat äkkiä ruvenneet pussaamaan väkisin yhdessä paikassa ja hyvä oli ollut kun oli selvinnyt niitten käsistä tänne saunaan.

Naintijuttuja on kiva kuunnella sovitettuja edellisen illan tapahtumiin, mutta nimiähän herrasmiehet eivät tietystikään kertoile.

Sopivasti vaan tuntomerkkejä, että jää useampi epäilyksen alainen.

Jo kymmenennen virkistäytymisen jälkeen saunaporukka löytää itsensä kummasti osakunnan oven edestä, tanssimassa lintutanssia. On muka muotia silloin kun paleltaa ja pissittää.

Mutta jos on hätä kädessä, pääsee siitä käden_käänteessä. Vanhat järjestysmies-, hallitus-ym, kirjastokortit esiin ja reippaasti sisään järkkärin ohi, jolle ensimmäisenä sisään päässyt on lahjoittanut Aku Ankka- lehden.

Sisällä huomataan, että osakuntatansseissa se vasta on oivallustehty, tanssiessa pidetään tästä lähin toisista kiinni. Kaksin käsin.

- Etteikö enää tenttaloida missä sattuu irrallaan, kummastelee joku lehtihuoneen rappusilta. Samalla seurataan punkkareiden ja järkkäreiden tassuttelua soittolavan edessä.

Siellä mennään kosketustanssia, voitko

kuvitella: k o s k e t u s t a n s s i a . ? ?

Joku sisälle tulijoista säikähtää joutuneensa

Tukholman keskusasemalle. No jotain samanlaistahan niissä on - ihmiset hoippuroivat humalassa ja kiroilevat suomeksi.

Paljonhan siellä salissa aina tututtja aina on, kaikkia mukana olleita on tietysti aina vaikea jälkeen päin muistaa. Kuitenkin, kaikkien tuttu, maanosan ruokottomin omilla jaloillaan kävelevä saasta, pyrkii jo alkuillasta ulos järkkäreiden voimallisesta vastustuksesta huolimatta.

Kun sitten ollaan päästy sisälle ja saatu näitä hauskoja alkuvaikutelmia, niin ei muuta kun itse asiaan, eli pakkaudutaan kaikki osakunnan toimistoon kortille.

Jos tämän kaiken kauneuden keskeyttää tanssisalin synkkä hiljaisuus, niin olkoon tämä teille merkinä, vilautti omainen ovella poliisimerkkiä.

No, useimmiten pannaan silloin 'selvin' puhumaan poliisille.

"Täällä olis vaan yhdet perhetilaisuudet", voi hän selostaa,

"Ei pitäis olla virkavallalla nokan koputtamista". Jos ilmestyy huoltopoliisi, Seuran ym. muut humpuukilehtimiehet suojissaan

Opettele ilme,
auttaa ovella,

Os

kysellen tiimimpiä yksityiskohtia, niin tällaiseen voidaan vaikka jo joukolla valehdella: " Sen järkkärin ,joka on tällä erää pistäytymässä naapuriosakunnan puolella, oma purkkapirkko täyttää ensivuoden elokuussa 18 vuotta,että synttärijuhlat."

Kun tällaiset pikku muodollisuudet on hoideltu, voi tanssit taas jatkua. Tiskiltä noudetaan juotavaa ja taas toimistoon kortille.

Mennään, mennään,kohti perusarvoja, ne on sun h..., kajahtaa yhdestä kovaäänisestä. Toinen vahvistin on vielä korjattavana, ja soi vain yhden miehen päässä. Eikä se ihan pikkujuttu

olekaan, yllätetty varas löi sillä yövahtia päähän. Mutta, eihän ne vehkeet miestä pilaa, parasta musiikkia osakunnassa aina soitetaan.

Osakunnan diskojukassa on taiteilija-ainesta. Hän istuu joskus kokon päivän Klaaran baarissa, on muka lyijyliivit päällä, heikottaa ja käsi vapisee ,mutta illalla hän on jo täällä,mustat lasit päässä, kai parrasvalot häikäisee.

Meidän diskojukalla on usein lompakko niin paksuna. On hänellä siellä sairausvakuutus-, lehtimies-,antenna-,ajo-,kirjasto-, jäsenkortti sekä vielä vanha viina- ja luottokortti,

- oon se luotettava heppu.

Kun osakuntatanssit pääsevät kunnon vauhtiin alkaa tanssilattialla jo todellinen keuhkosta korvaan työskentely.

Viime perjantainakin osakunnan tanssimestari suoritti huikean sarjan pyörähdyksiä, ja juuri nopeimmassa vaiheessa törmäsi tanssilattian sivussa olevaan sementtipilariin. Sai taas muuten yritellä pitkään ennenkuin osautui toimistoon keskikaljan pariin. Ensin tuli häntä vain älyttömiä kierroksia, olisko ollut liian liukkailla. Kyseltiin miks pylvääseen, johon hän laukaisi siivekkäät vuorosanansa: - "Rupes saparo niin rotiseen."

Osakunnassa ei nyt paljon häiriköitä näe, minkä nyt turkulaisjätkätkät joskus sössäyvät ja isittelevät tanssilattialla meiltä lupaa kysymättä, eivätkä meinaa uskoa asiapuhetta sitten millään.

Osakunnan diskojukka

Isompien poikien pitää niitä sitten opettaa osakunnan tavoille, ja siinähan niitä menee ovenpieliä sälöille kun niitä köyrätään takaisin Iskerin pihalle.

Niitten likat on sen sijaan aika hauskoja, huokailevat että tulis ny vaan joku. Sitä samaahan me pojatkin sitten aamuyöstä että, 'tulis nyt vaan.'

Häiriköt saatellaan ystävällisesti ulos

Kahdentoista jälkeen huomaa että osakunnan oluenmyyjällä on huono kuulo, vaikka potkii varaston ovea, antaa oikein merkkikoputusta ja mairittelee, niin ei, ei kuule. Varastosta kuuluu vaan outoa kurlutusta ja pulputusta, - varmaan vanha jäädytyskone.?

Tavallisesti tanssit jatkuu vaikka oluenmyynti lakkaakin. Viimeksi näissä riennoissa käydessäni piti eräs osakuntalainen sitoa riimupenkkiin heti puolen yön jälkeen, jottei loukkaisi itseään, tai muita.

Katseltiin porukalla siinä penkillä lepäävää herrasmiestä ja ihmeteltiin mihinkä sen tuo ressittömyys oikein perustuu, olisko se tuo ahkeruus, harrastus ja virkistystoiminta. Ja näitähän ne on ne osakuntatanssit.

Vielä seuraavana aamuna voi tuntea osakuntatanssien jälkimaun, sydän värisee edellisen illan kiihtymyksestä, ja sukat haisee. Ei pitäis nukkua kengät jaloissa.

Tanssien jälkeen olo voi olla niin outo, että muistuu mieleen jutut noista sivupersäonoista. Menin sitten minäkin kerran oikein peilin eteen katsomaan pilkahtaisiko kuvasta minkäänlainen merkkihenkilö takavuosilta, ja Napoleon taisi täsmätä. Molempien Moskovan reissut olivat menneet mytinäksi (minulla rahan puutteessa), ja kumpikin panee kättä poveen. Rintaan pistää ja sillä lailla. Loppupäivän voi omistautua itsenäistä luonnetta kehittäville harrasteille. Selvä se, että pelkkä sängyssä makoilu ei sitä ole. Siinä ihminen on jotenkin tyrkyllä ja vaikuttaa äkkiä katsoenkin sairaalta. Mutta onhan meillä nämä urheiluharrastukset, siitä vaan laukkua pakkaamaan.

Voiko ihminen olla toista parempi - Ei pikemminkin päinvastoin.
t. TAAVI

Kyykkää, kyykkää

Taas oli kisat Helsingissä ja varmasti Turun Savo-Karjalaiset huomattiin. Kolmastoista (lauantai) maaliskuuta parveilimme pääkaupungin linja-autoasemalla; aurinko lämmitti puliukkojen selkää ja tyytyväisenä kukin kahlaili vesisohjossa. Jokunen osakuntalainen kävi tunnustelemassa miltä Helsingin musta ovenripa tuntuu käteen ja ilmeisesti tutulta, kun tyytyväisin ilmein palasivat takaisin.

Vastaanotto Liisankadulla oli hyvä, hävitimme noin kolmattakymmenettä voilleipää ja kahvi maistui. Sekä olut. Entinen meidän jäsen, nyttemmin Helsinkiin loikannut/muilutettu Riita Turunen piti meistä mukavaa huolta ja vei koko joukon Rautalammintielle lepäämään. Elikkä mukia tekemään.

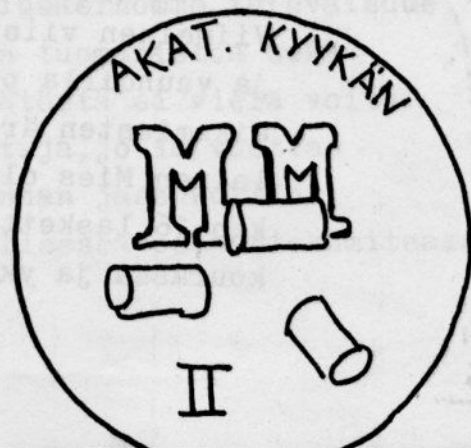
No, sauna-aika tuli, oli ja meni ja varmasti kaikki kävivät siellä. Tytöt tyttöjen ja pojat poikien. Sitten tulikin nälkä. Valitettavasti Riitta ei vaan arvannut KUINKA ISO NÄLKÄ Pekalla oikeastaan oli ja vei meidät semmoiseen

pika-ruoka-liuku-hihna-maksa-pois-ja-runsaasti paikkaan, jossa Pekka ei tullut kuin vihaiseksi.

Huonon ruoan päälle joimme hyvät kahvit Kappelin vieressä olevassa kahvilassa. Mustosen Anttia ei tosin paikka viihdyttänyt ja joko mielenosoitukseksi tai todennäköisemmin luonnollisen torjuntamekanismin ansiosta hän teki jotain aivan päinvastaista kuin me- miesten toiletissa. Antin häviämistemppu paljastui vasta kun rupesimme lähtemään; onneksi osasimme etsiä oikeasta paikasta.

Savolainen Osakunta oli jo juhlahumussa kun saavuimme. Siellä olivat meidän tulevat kilpakumppanimme ja koko ilta toisiamme kyyrättiin. Ei siis paljoa juhlista herunut kun ainoastaan muutama osanottaja verrytteli perusteellisesti. Ainoa mikä sai liikettä kaikkien tossuun, oli Keltaruusu, kiitos siitä muuten avuttomalle Dj:lle.

Aamuneljältä meni meidän pooppoo yöorrelle eikä siitä tietenkään ajoissa ehditty kisoihin. Ajoissa eivät kyllä olleet muutkaan, mutta kyllä silti karttu nousi ilmaan ja kyykät sinkoili. Savo-Karjalaisten täydennysjoukko (salainen ase) eli Annamari ja Kalevi vedettiin hihasta kentälle vasta aamulla. Paras kunto Kalevilla tuntui olevankin, äänentoistolaitteissaan. Varmasti kisa-väki tiedosti SKO:n.

Poikiemme A- joukkue alkoi lähentyä jo AA-joukkueen ominaisuuksia mutta kohtalaisesti peli luisti. Poikien kakkosjoukkue pani myöskin parastaan, mutta vastus oli hyvä. Osakuntamme todellinen menestys jäikin tällä kertaa naisten heiniksi kun joukkueella Riitta Turunen, Annamari Antikainen, Helena Saarento, Pia Halme toimme hopeaisen mitalin. Ansaitun tappion kärsimme Karjalaisia vastaan ja luovutimme kiertopalkinnon heidän hyllylleen vuodeksi. Ensi vuonna haemme sen takaisin, odottakaahan vaan.

Kovan päivän iltana lusikoimme Liisankadulla hernesoppaa ja istuimme tyytyväisinä sohvannurkassa. Kalevi kävi vielä jälkipeliä hernesoppalautasensa kanssa kun muilla kävi väsymys jo kypälään. Siine jätimme Savolaiset mestarit juhlimaan voittoa ja palasimme tänne sivistyksen äärialueille vuodeksi keräämään voimia uutta skabaa varten.

Yhdeksässä tunnissa Niinisalosta Tampereelle

Kuka hullu niin kauan sitä väliä taittaa, saatta lukija ihmetellä. Kysymyshän on n. 90 km matkasta, jonka Ladakin selvittää alle tunnissa. Mutta jos alle pannaan hikilaudat ja käteen lykkimet onkin asia toinen. En edes voinut kuvitella sitä potkujen lukumäärää joka kenties toisi minut perille Tampereelle, kun aamuhämärissä starttasimme Niinisalosta, Juha ja minä. Hurmioituneita hirvenhiihtäjiä riitti joka pusikkoon, syöksähtelivät, laskivat kannoille, sohivat porkilla ja nappailivat ensimmäisiä suklaalevyn palasia vahvistukseksi. Väärin varustein oli melkoinen joukko lähtenyt matkaan. Ladun varrella lojui katkennutta suksisauvaa, rikkoutunutta mononsuojusta, villapaitoja, pipoja ym. rekvisiittaa.

Kolmekymppisen jälkeen erosin hiihtokumppanistani (joka jäi syömään tarkastusasemalle) ja läksin sujuttelemaan luistavin Järvisin Pito alkoi jo loppua suksen pohjista mutta ei hartioista. Juttukaveria löytyi jonosta, hiihdit sitten vauhdilla tai hitaammin. Nelisentuhatta hiihtohullua ja kaikilla sama suunta, oli siinä meininkiä. Aamuiset hirvenhiihtäjät tamppasivat jo kesyyntyneinä mäkiä ylös.

Viimeinen viisitoista avautui eteen. Ruista oli vielä ranteissa ja vauhdilla puottelin menemään, kohti maalia ja lepoa. Hymyilytti aikamiesten ärräpääät suurten nousujen juurella, siinä se Suomalainen Mies oli parhaimmillaan. Melkein uskomattomalta tuntui kun klo 16 laskettelin Tampereen raviradalle. Pirkanhiihtomitali kourassa ja yksi hieno kokemus takanapäin kiipesin saunan löylyyn.

MISSIKISAT SAVO-KARJAJAISESSA OSAKUNNASSA

Valitettavasti osakuntamme missikisoja ei taaskaan tänä vuonna televisioitu, mutta onneksi reportterimme takarivin Taavi kähmi itsensä paikalle.

Kisat pidettiin suljettuna tilaisuutena osakunnan yläkabinetissa. Tuomareiksi oli valittu miehet joilla on tunnetusti silmää naiskauneuden havaitsemiseksi, miehet jotka oivaltavat myös sisäisen kauneuden, eli osakunnan raittiuskerhon jäsenet. Miehet, jotka taistelevat viinankauhustusta ja kaikenlaista tapainturmellusta vastaan yhteisessä osakunnassamme käyttäen hyväksi `varoittavan esimerkin `voimaa.

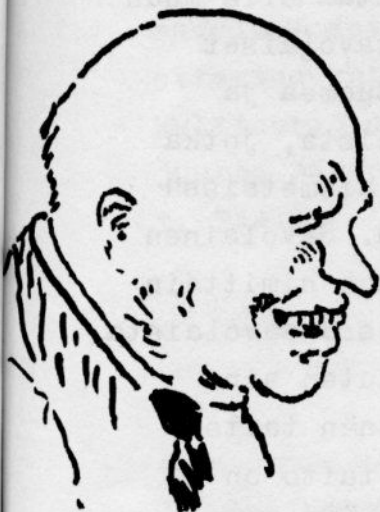
Kisan ennakkoasetelmat olivat todella kovat. Vaivihkaiset päännökyökkykset ja silmäniskut antoivat aihetta ounasteluun että osakunnan perinteiset, naiskaunottaret olivat ilmiselvästi yrittäneet jo ennakolta vaikuttaa tuomareiden päätöksiin. Tuomaristo näytti kuitenkin suhtautuvan tietyllä "ymmärtämyksellä" heidän toimiinsa. Kilpailijat olivat alueelta joka rajoittuu lähinnä; idässä NL:n , etelässä Suomenlahteen ja muuten seurailivat 1806 rauhan rajoja, eli samalta alueelta jolta valikoituu savo-karjalaisten yleisin ja maakuntahenkisin aines..

He olivat kaikki piirinsä Mestareita, kaikki mahdollisesti tulevia anoppeja. Koettelusta tuli pitkä ja rasittava, vain kestävimmillä

oli mahdollisuus voittoon. Valintaperusteissa otettiin huomioon kauneuden lisäksi myös maailmankuva. Kilpailijoista hahmoteltu kuva kytkettiin ajankohdan sisä-, ulko- ja kansainvälispoliittisiin tapahtumiin, X:n suhtautumista erikseen kuhunkin A:n toisistaan erottuvaan vaiheeseen a1, a2 .. Näin päästiin meikkien taakse.

Kun kilpailun tulos julistettiin, oli raittiuskerhomme tulevaisuus vaarassa. Kokonaista 18 protestia esitettiin tuomaristoa sekä onnellista voittajaa vastaan. Lopullista päätöstä ei vielä voitu saada aikaan ja nähtäväksi jää ehtiikö voittaja, jo 16 vuotias turkulaisneitonon, väärentää itselleen osakunnan jäsenkortin ennen vastalauseiden esittämistä kansainvälisessä osakuntakomiteassa

TAAVI

Osakunnan missi Nikita korosti kiitos puheessaan savolaisten ystävällisyyttä ja rauhantahtoisuutta.

EI OLE SYNTI OLLA SAVOLAINEN, MUTTA HYVIN SUUR HÄPPEE

Mutta savolainenpahan ei ole tähän lankaan mennyt, hän onkin itse asiassa karjalainen. Alunperin Savo oli Karjalan pogosta. Pähkinäsaaren rauhan myötä tiet erosivat ja osasta Karjalan heimoa tuli sitten savolaisia. Kanteleen soiton ja yhtäaikaisen itkun- ja naurunlahjan tuli korvaamaan savolaishuumori. Huumori ei ole karkeaa eikä letkauttelevaa, se perustuu karjalais-kalevalaiseen perinteeseen ja sillä on pitkälti totinen pohja, sisältäen aivan verrattomia elämänohjeita.

Tapporahaa savolaisista

Savolainen ajattelutapa on sellainen, että se saattaa olla muun heimoiselle vaikea ymmärtää. Tästä johtuukin, että savolaiset ovat herättäneet kielteisiä tunteita eri puolella Suomea ja maailmaa. Pohjalaiset eivät pitäneet savolaiskaseajista, jotka lähestyivät kirveineen rannikkoa. Värmlannin suomalaismetsissä savolaisesta maksettiin männä aikana jopa tapporaha. Savolainen ei kuitenkaan ole tietoisesti epärehellinen, hän uskoo nimittäin että toinen ymmärtää kätketyn viestin. Tässä suhteessa savolaista leimaa samanlainen hienitunteisuus ja pidättyvyys kuten aina kohteliaita itämaisia kansoja. Tällainen itsehillinnän taito kertoo savolaisesta kyvystä sopeutua. Sopeutumisen taito on tullut historiallisesta pakosta. Erämaista heihin on kieltämättä jäänyt kätkeä tunteita, sillä erämaissa ei ollut kiire kellolleen.

savolainen

Savolainen, älä kadota juuriasi

Savolainen rakastaa seurustelua, hän leikkii sanoilla ja ajatuksilla mutta mutta silti hänellä on sisäsyntyinen kultaisenkeskitien vaisto.

Savolaiset ovat suhtautuneet yhtä karsaasti niin maallisiin kuin hengellisiinkin vallanpitäjiin jotka ovat tulleet mellastamaan Savoön muualta päin Suomea. Savoön ei ole pystynyt juurtumaan yksikään äärimmäisyysliike.

Jopa herännäisyydestäkin tuli synkkää ja ankeaa vasta kun se joutui pohjalaisten pappien käsiin.

Savolaisia murteita puhuvat varsin monet suomalaiset seudut, mutta vain pieni vähemmistö tunnustautuu savolaisiksi. Savolaiset eivät itsekään välttämättä halua tunnustaa itseään. He ovat pitkälti luopuneet omasta kielestään. Kertooko se omanarvon-tunnon katoamisesta, vaikka kieli on viimeinen isänmaamme.

Jos savolaiset ovat luopuneet omasta identiteetistään, ovat he samalla kadottaneet juurensa. Juurettomat kulkevat ajopuina kehityksen virrassa ja joutuvat tyytymään päämäärätietoisten naapureiden armoon. Oletko SINÄ ajopuu?.

Savolaisten on löydettävä apu omasta itsestään. Vain sitä, joka auttaa itseään, auttavat toiset. Jotta savolaiset löytävät avun itselleen on heidän löydettävä savolaisuutensa. Savolaiset ovat saavuttaneet mainetta eripuraisuudellaan, mutta heidän on opittava ottamaan yhteisiä askeleita, Alussa ne lienevät pieniä. Savolaisen kulttuurin on herättävä unestaan. Silloin savolaisilla on taas juuret ja tulevaisuus.

t. TAAVI

=====

Osakunnan mies on sellainen, että siitä hetkestä kun hän uskaltaa lähteä tanssimaan, on kovin lyhyt tuokio siihen hetkeen kun hän enää pysyy pystyssä. Tuo tuokio kannattaa herkästi vaarinottaa ja ryysiä apajalle.

=====

Seija Koponen

Minä olen kyllästynyt teihin .

En jaksa edes pukea sanojani, ojentaa niille kävelykeppiä kuin herrasmiehelle ja työntää sillä paskaiset puheeni eteenne.

Eivät minun puheeni haise, ne hukkuvat teihin ja te olette ja ajatuksia täynnä.

&

Tarpeen mukaan minä vaadon sitä. Jotkut sanovat sen olevan tarpeetonta. Mutta tarpeen vaatiessa hekin sitä tarvitsevat.

=====

Vt päätoimittajan ajatukset ovat harhailleet niin kaukana, ettei niistä ole kuulunut mitään kuukausiin. Johtuu ilmeisesti siitä että on täytynyt keksiä omat kysymykset 'kysy minä vastaan' palstalle. Hyvät osakuntalaiset : Olette laiskoja. Tulkaa edes liittymään osakunnan raittiuserkeroon.

Piirakkapöytä vuosijuhlissa

Eräs osakunnan esittävä taiteilija kyseli huolestuneena että mitenkä sitä saisi vähän tuota "nimee" ? No, sehän on helppoa. Mennään yleisenä tenttipäivänä tennissaliin. Mukaan on otettava kolmenkirjava natukissa, saunavihta ja peili. Salissa on kovasti vihdottava, vaikka ei ole löylyäkään. Välillä voi tarkastella peiliä, lasi huurtuu tai sitten ei. Kahdeltatoista päästetään kissa tarpeettomana ulos ja mennään itse vesitornin edustalle, selin rakennukseen. Sitten heitetään vihtaa (sauna vastaa) jalkojen välistä tornin katolle. Kolmesti saa yrittää. Jos näistä hommista ei saa hullun nimeä niin sitten ei mistään.

Joku oli seurannut tasa-arvo keskustelua ja ihmetteli miten naisia voidaan käyttää parhaiten Suomen armeijan hyväksi ? Tietysti naisia voidaan käyttää armeijan miesvahvuuden lisäämiseksi.

Sama heppu tiedusteli voiko kaksi miestä muodostaa perheen. Minun mielestäni kyllä, jos he saavat lapsia yhdessä.

Jos ette ole käyneet osakunnassa vähään aikaan, niin ette tiedä miten nykyinen yhdistetty tuuletus ja kaukolämpö toimii. Järjestelmänä on ovi auki ja ikkunat säpäleiks sovellutus. Talvella minulla oli tapana käydä Pelastusarmeijan kokoushuoneistossa lämmittelemässä. Pelastusarmeijalaiset luulivat minun tulleen uskoon ja pyysivät todistamaan. Vähän ujostutti mennä etteen häppeemään, mutta sain minä sen siellä todistettua että Karjala-olut on kuitennii parempoo Koffia.

VOIKEEHAN PAKSUSTI TOIVOO TAAVI TIRKKONEN ja ottakaa vähintään kohtuullisesti.